

РОЗДІЛ 1

Хакнувши свій модуль контролю, я міг стати масовим убивцею, проте виявив, що отримав доступ до об'єданого потоку розважальних каналів на супутниках компанії. Минуло понад 35 000 годин, упродовж яких я поглинав фільми, серіали, книжки та вистави, але вбивствами так і не зацікавився. Як безжальна, смертоносна машина я зазнав жахливої невдачі.

Я продовжував виконувати свою роботу за новим контрактом, сподіваючись, що доктор Волеску та докторка Бгарадвадж скоро завершать дослідження і ми повернемося на базу, де я зможу подивитися 397-й епізод «Злету і занепаду місячного святилища».

Визнаю: я відволікся. Наразі контракт минав нудно, тому я замислився про пониження в пріоритеті сповіщень системи безпеки, щоб хаб-система

не прописала в логах як «надмірну активність» мою спробу отримати доступ до музики з розважального потоку. У польових умовах зробити це важче, ніж із бази.

Ділянка, де велися дослідження, була голим відрізком прибережного острова з пласкими пагорбами, що здіймалися то тут, то там, і ріденькою темно-зеленою травою, яка доходила мені до литок. Флора і фауна не надто розмаїті: тільки зграйка різного розміру птахоподібних істот та кілька одутлих водоплавних створінь — безпечних, наскільки нам відомо. Берег цяткували великі порожнисті кратери, в одному з яких Волеску та Бградвадж збирали зразки. Планету оточувало кільце, яке зараз нависало над горизонтом з боку моря. Я дивився на небо і подумки порпався в потці, коли дно кратера вибухнуло.

Я навіть не відправив вербального сигналу тривоги. Скинув відеотрансляцію зі своєї польової камери докторці Менсі і стрибнув у кратер. Ковзаючи піщаним схилом, я чув: докторка Менса кричить по екстремому каналу комунікатора, щоб у повітря негайно піднімали цикаду. Інші працювали кілометрів за десять від нас, у віддаленій частині острова, і не встигли б прилетіти вчасно.

Мій потік сповнився взаємосуперечними командами, але я на це не зважав. Хоч я й хакнув свій модуль контролю, сповіщення від системи безпеки все одно

мали пріоритет, а в них панував хаос: автоматизована хаб-система вимагала звіт і намагалася відправити мені дані, яких я не потребував; Менса скидала телеметрію з цикади, якої я не потребував теж, але її ігнорувати було легше, на відміну від хаб-системи, що постійно надсилала запити, на які сама ж намагалася відповісти.

Серед усього цього безладу я ступив на дно кратера. Мені в обидві руки вмонтовано невеликі енергогармати, але я скористався вогнепальною зброєю, прикріпленою до спини. Нападник, що саме виринув з-під землі, мав здоровенну пащу, тому я вирішив: потрібен реально великий ствол.

З паці я висмикнув Бгарадвадж і поліз туди сам, розрядивши рушницю звіру прямо в горлянку і вгору, де, як я припускав, розташовувався мозок. Не впевнений, що все відбулося саме в такому порядку, — треба перевірити записи з моєї польової камери. Я знав тільки, що Бгарадвадж у мене, а не в істоти, яка зникла в тунелі.

Жінка знепритомніла, крізь її скафандр текла кров з великих ран на правій нозі та боці. Я повернув рушницю на місце й підняв тіло обома руками. Я втратив броню на лівому передпліччі та шматок плоті під нею, але неорганічні частини працювали. З модуля контролю надійшов новий залп команд, які я відхилив, навіть не розшифрувавши. У Бгарадвадж відсутні неорганічні частини, її полагодити складніше, ніж мене, тому вона

мала пріоритет, і мене найбільше цікавила інформація, яку медсистема намагалася передати каналом екстреного зв'язку. Але спершу треба було вилізти з кратера.

Весь цей час Волеску, переляканий, тулився на розбитих каменях. Я йому співчував. За поточної ситуації я був у значно кращому стані, хоча все одно не міг сказати, що мені легко. Я промовив:

— Докторе Волеску, йдіть зі мною.

Він не відповів. Медсистема порадила вколоти йому транквілізатор тощо-тощо, але однією рукою я притискав скафандр докторки Бгарадвадж, щоб запобігти кровотечі, а другою підтримував її голову. А рук у мене лише дві. Я наказав заборолу шолома відкритися, щоб доктор побачив моє людське обличчя. Це рішення було б великою помилкою, якби Нападник повернувся і знову мене вкусив: органічні частини голови все-таки потрібні. Я додав у голос твердості, тепла й привітності:

— Докторе Волеску, все буде гаразд, повірте. Але встаньте й допоможіть мені винести звідси докторку Бгарадвадж.

Це подіяло. Він звівся на ноги й пошкандибав до мене, досі з тремтінням. Я повернувся до нього неушкодженим боком:

— Беріть мою руку. Тримайтеся.

Волеску зміг обхопити мене за лікоть, і я став підійматися кратером, притискаючи Бгарадвадж до грудей.

Дихала вона різко, а жодних показників її скафандр не передавав. Мій був розірваний на грудях, тож я підвищив температуру тіла в надії, що це допоможе. Потік заглух: скориставшись керівними повноваженнями, Менса відрізала все, крім медсистеми та цикади, і я чув тільки потік цикади, де всі одне на одного шикали.

Підтримувати рівновагу на схилі кратера було важко через м'який пісок та ковзку гальку, але мої ноги не зазнали ушкоджень, і я видряпався нагору з обома живими людьми. Волеску ледь не впав, і я вмовив його відійти від краю на кілька метрів просто на випадок, якщо та істота знизу може дотягтися далі, ніж здавалося.

Я не хотів класти Бградвадж на землю, бо в мене було кілька ушкоджень у ділянці живота і я сумнівався, що зможу знову її підняти. Я промотав трохи назад запис польової камери й побачив, як у мене впився зуб чи, може, джгутик. Ніби джгутик — здається, це ж так називається? Вбивцеботів не споряджають пристойними освітніми модулями — в нас напаковують лише знаряддя для вбивства, і то найдешевші. Я звірявся з мовним центром хаб-системи, коли неподалік приземлилася мала цикада. Щойно літальний апарат сів на траву, я опустив забороло й зробив його непрозорим.

Ми мали дві стандартні цикади: велику для надзвичайних ситуацій і оцю малу, що перевозила вчених на місця досліджень. У ній було три відсіки: великий